

Forfatter: Rode, Helge

Titel: Træet

Citation: Rode, Helge: "Træet", i Rode, Helge: *Den stille Have*, 1922, s. 51. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-rode_08-shoot-workid56694/facsimile.pdf (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Den stille Have

TRÆET

I

De faldt paa deres Ansigt
midt i den vilde Fart.
Frem er jo frem og skal det ske,
saa lad det ske lidt snart.
Nu døvner Skæbnen ikke,
den er af anden Art.

De stormed frem mod Fjenden
og faldt i Tusindvis,
mens Blodets varme Strøm randt ud,
brast Øjnene som Is.
Men Viljen vilde endnu frem
igennem Livs Forlis.

Begrav dem kun i Dyrgevis,
saa gaar det i en Fart,
en enkelt Grav til tusind Mand
er tusind Skuffer spart,
et enligt Kors er nok til dem,
de var af samme Art.

De stormed til de snubled
og stivned som Is.
Men Viljen vilde endnu frem,
Frem, frem! For hver en Pris!
De stormed selve Himlen
og indtog Paradis.

Paa Jorden er der øde nu
og den er rød af Blod,
og den er hvid af Smerte
og sort af Sorg og Bod.
Men Dødens Rige svulmer
af Kraft og Ungdomsmod.

II

Og Kors ved Kors fortæller nu
om naar og hvor og hvem.
Vi fælder vore Skove
og snitter Kors af dem.
Et Sorgens Krat af sorte Kors
er rastløst vokset frem.

For dem, som styrted enkeltvis
og dem som faldt i TROP,
i Dalen og paa Sletterne
og højt paa Bjergets Top,
er grønne Skove fældet ned,
mens Kors er vokset op.

I alle Krigens Lande,
de store og de smaa,
hvad Flag de nu end flokkes om,

hvad Sprog de tænker paa,
er Korsets Tegn et Billedsprog,
 som alle kan forstaa.

Det taler om de Tavse
 i en taalmodig Aand,
om Kilderne, som strømmet ud
 i samme store Fond.
Hvor Landegrænser sætter Skel
 staar Korstegn Haand i Haand.

Trods Grænseskel og fremmed Sprog
 og Fjendskab, vildt og hedt,
forstaar vi to hinanden godt
 og siger alt med lidt:
Vi er i Verden mange Kors,
 men føler os som et.

Og Korset bærer Roser nu,
 den tørre Stok slaar Rod,
som var vor Smerte Solskin
 og Sorgen Helsebød;
og som om Kærlighedens Blomst
 vil vandes med vort Blod.

Saa vældig som vor Verden er
i Had og Hævn og Trods.
i Lidelsernes Malstrøm,
i alle Rædslers Fos.
Vi spørger om de Døde —
vil de tilgive os?

I Støvet ligger Verden nu,
dens Hovmod sank i Knæ.
O Sjæles Sjæl, som bærer alt,
giv Lys og Ly og Læ!
Saa Smertens Træ maa vokse nu
og blive Livets Træ!